

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 20. listopadu 2024 o **odvolání obžalovaného jménem A.K., narozený XXXXX**, státní příslušnost XXXXX, řidič kamionu, bytem XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Jihlavě ze dne 3. 9. 2024, č.j. 1 T 162/2023-454,

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný A.K. uznán vinným spácháním přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se měl dle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustit tím, že

dne 18. 2. 2023 v době okolo 6:25 hodin na dálnici D1 v km 130,8 ve směru jízdy na Brno, v katastrálním území obce Meziříčko, jako řidič nákladní jízdní soupravy ve složení tahač návěsů tov. zn. [REDACTED], RZ: XXXXXX + návěs tov. zn. [REDACTED], RZ: XXXXXX jedoucí v pravém jízdním pruhu, se plně nevěnoval řízení vozidla a nesledoval situaci v provozu, v důsledku čehož přední částí tahače najel do přívěsu tov. zn. [REDACTED], RZ: XXXXXX, který byl zapojený v jízdní soupravě s vozidlem dodávkového typu tov. zn. [REDACTED], RZ: XXXXXX, a který neoznačený ležel koly vzhůru po předchozí dopravní nehodě v pravém jízdním pruhu dálnice, následně narazil přední částí tahače do levé zadní části zčásti v pravém jízdním pruhu a zčásti v odstavném pruhu odstaveného vozidla dodávkového typu tov. zn. [REDACTED], RZ: XXXXXX, v důsledku čehož bylo toto vozidlo odraženo směrem vpravo, přičemž zadní pravou částí narazilo do střešní části v odstavném pruhu po dopravní nehodě na pravém boku ležícího osobního motorového vozidla tov. zn. [REDACTED], RZ: XXXXXX, které bylo odraženo na ocelová krajová svodidla, kdy vozidlo dodávkového typu následně taktéž narazilo přední částí do ocelových krajových svodidel, od kterých bylo odraženo a přešlo přes pravý jízdní pruh do levého pruhu, kde zůstalo stát napříč levým jízdním pruhem, výše uvedený přívěs zůstal po střetu v pravém jízdním pruhu, nákladní jízdní souprava řidiče K. po střetu přešla do odstavného pruhu, kde narazila pravou přední částí do ocelových krajových svodidel, která prorazila a vyjela vpravo mimo komunikaci, kde narazila do skalnatého svahu, kdy se následně vznítila, přičemž při střetu nákladní jízdní soupravy ve složení tahač návěsů tov. zn. [REDACTED], RZ: XXXXXX + návěs tov. zn. [REDACTED], RZ: XXXXXX řidiče K. s jízdní soupravou ve složení vozidlo dodávkového typu tov. zn. [REDACTED], RZ: XXXXXX + přívěs tov. zn. [REDACTED], RZ: XXXXXX došlo ke sražení osob V.A., nar. XXXXXX a V.D., nar. XXXXXX, oba státní příslušníci XXXXXX, kteří při střetu utrpěli rozsáhlá mnohačetná poranění (polytraumata) neslučitelná se životem, kterým na místě podlehli, a ke sražení osoby jménem R.K.S., nar. XXXXXX, který utrpěl /anonymizováno/, která si vyžádala ošetření a následnou dvoudenní hospitalizaci v Nemocnici

Shodu s prvopisem potvrzuje: Milana Hašlíková

Jihlava, kdy uvedení poškození se v předmětnou dobu pohybovali u havarované jízdní soupravy po tělese dálnice bez reflexních prvků.

2. Za tento přečin mu byl podle § 143 odst. 1 trestního zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců a podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku mu byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Dále byl obžalovanému podle § 73 odst. 1, odst. 3 (správně měl být odst. 4) trestního zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 16 měsíců.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím svého obhájce odvolání, které směřuje do všech jeho výroků, neboť tento považuje za nesprávný a nezákonný. Má totiž za to, že soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, z nichž následně dovodil nesprávné právní závěry, pokud shledal obžalovaného vinným výše uvedeným přečinem.
4. Ve svém odvolání obžalovaný uvádí, že nelze souhlasit se závěry soudu I. stupně o tom, že jako řidič kamionu nezachoval potřebnou obezřetnost, když dle názoru obhajoby obžalovaný reagoval na vzniklou situaci nejlépe, jak uznal za vhodné, vzniklou situaci nemohl očekávat a už vůbec nemohl očekávat, že se mohou v bezprostřední blízkosti vozidla pohybovat osoby bez reflexních prvků. Obžalovaný dále uvádí, že bezprostředně poté, co uviděl na vzdálenost 50 až 60 m ve svém směru návěs s připojeným vozidlem a nějakou větší dodávku, začal brzdit, ale střetu zabránit nedokázal, dle jeho názoru tedy učinil vše, co bylo v jeho silách, aby střetu předešel. Obžalovaný je přesvědčen, že nedošlo k naplnění subjektivní stránky trestného činu, neboť obžalovaný nevěděl, že svým jednáním může způsobit smrt. Obžalovaný dále namítá, že soud I. stupně mu uložil nepřiměřený trest, když soud I. stupně nezohlednil osobní a majetkové poměry obžalovaného, dále to, že obžalovaný je otcem dvou dětí, na jejichž výchově se podílí a je klíčovou osobou v rodině. Dále namítá, že soud I. stupně dostatečně nezohlednil lítost, kterou obžalovaný nad svým jednáním projevil, když obžalovaný nechtěl nikomu ublížit a celá tato skutečnost ho nesmírně zasáhla. Závěrem tedy obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek dle ustanovení § 258 odst. 1 trestního řádu zrušil a sám rozhodl dle ustanovení § 259 odst. 3 trestního řádu, příp. aby dle ustanovení § 258 trestního řádu tento rozsudek zrušil a dle ustanovení § 259 odst. 1 trestního řádu vrátil zpět soudu I. stupně k dalšímu řízení.
5. Odvolání bylo podáno včas oprávněnou osobou a obsahovalo veškeré náležitosti odvolání dle ustanovení § 249 odst. 1 trestního řádu. Odvolací soud neshledal důvody pro odmítnutí nebo zamítnutí odvolání ve smyslu § 253 odst. 1, 3 trestního řádu.
6. Krajský soud v Brně jako soud odvolací v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, by odvolací soud přihlédl, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Odvolací soud dospěl přitom k závěru, že řízení před soudem I. stupně nevykazuje žádné podstatné vady, jak má na mysli ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, když byla zachována veškerá ustanovení trestního řádu zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci. Rovněž tak odvolací soud naznal, že postupem nalézacího soudu nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces.
7. Soud I. stupně provedl dostatečné dokazování v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a na základě těchto důkazů byl zjištěn skutkový stav, o kterém nemá ani odvolací soud na rozdíl od obžalovaného žádné pochybnosti. Provedené důkazy nalézací soud také řádně zhodnotil, a to dle § 2 odst. 6 trestního řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. V této souvislosti odvolací soud nepřisvědčil námitkám obžalovaného, že soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým

zjištěním. Odvolací soud je toho názoru, že hodnocení důkazů, které učinil soud I. stupně, netrpí žádnými podstatnými vadami ani logickými chybami, když se lze s takto provedeným hodnocením důkazů plně ztotožnit. Zároveň je třeba podotknout, že hodnocení důkazů je výhradním právem nalézacího soudu, přičemž odvolací soud není oprávněn do tohoto hodnocení, pokud bylo provedeno v souladu se zásadami formální logiky, nijak zasahovat. Odvolací soud nezjistil nic, co by nasvědčovalo, že by soud I. stupně nevyhodnotil důkazy řádně a logicky. S ohledem na to musel odvolací soud respektovat ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, dle něhož odvolací soud je vázán hodnocením důkazů, jak bylo provedeno soudem I. stupně. Obžalovaný ve svém odvolání pouze opakuje svoji obhajobu, dle níž nepřipouští, že by zavinil dopravní nehodu, když v tomto směru pak nesouhlasí se závěry soudu I. stupně týkající se zjištění skutkového děje včetně způsobu hodnocení provedeného dokazování. S těmito námitkami obžalovaného se však odvolací soud neztotožnil, když s ohledem na celkovou důkazní situaci lze výsledky provedeného dokazování a z něho vyvozené právní závěry považovat za zcela dostatečné a přesvědčivé učiněné v souladu se zákonem. Po přezkoumání věci odvolací soud uzavírá, že soud I. stupně skutková zjištění rozvedl v souladu s ustanovením § 125 trestního řádu, když skutkový děj byl zjištěn bez důvodných pochybností a v rozsahu nutném pro rozhodnutí (§ 2 odst. 2 trestního řádu).

8. Krajský soud se se závěry okresního soudu, pokud se týká zjišťování skutkového stavu, plně ztotožňuje a na zcela vyčerpávající odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Odvolací soud má především za to, že je zcela vyvrácena obhajoba a tvrzení obžalovaného, tedy, že by reagoval na vzniklou situaci nejlépe, jak uzná za vhodné a že vzniklou situaci nemohl očekávat, když ze znaleckého posudku na č.l. 165 – 167 spisu zcela jednoznačně vyplývá, že obžalovaný vůbec nebrzdil a jeho reakce byla až v okamžiku nárazu do přívěsného vozíku, který ležel na silnici. Dále znalec uvádí, že rychlost nákladního automobilu obžalovaného byla okolo 70 km/hod., což je sice rychlost, která není nijak vysoká a ani nijak nebezpečná při jízdě na dálnici, ovšem je z toho zcela zřejmé, že obžalovaný vůbec nesledoval situaci před sebou a nejel ani takovou rychlostí, aby byl schopen reagovat na překážku na silnici a pravděpodobně v důsledku nepozornosti situaci před sebou nesledoval a narazil do odstaveného vozíku, aniž by jakkoliv brzdil, tedy jakkoliv předem reagoval. Ze znaleckého posudku je taktéž zřejmé, že obžalovaný se vůbec nesnažil překážce na silnici vyhnout najetím do levého pruhu, z čehož je naprosto zřejmé a prokázáno, že se dostatečně nevěnoval řízení automobilu. Taktéž je zcela vyvráceno tvrzení obžalovaného v jeho výpovědi, že přívěs ani vozidlo, do kterých narazil, nebyly osvětlené a že vozidlo nemělo zapnutá výstražná světla. Z výpovědi svědků, a to P.S. na č.l. 212 a svědka M.S. na č.l. 217, je zřejmé, že tyto svědci uvedli, že odstavená dodávka s převráceným vozíkem byla osvětlena výstražnými světly, i když tyto světla svítily poněkud málo, ale nicméně byly vidět. Pokud tedy obžalovaný tvrdí, že tyto světla neviděl, tedy, že vozidlo bylo neosvětleno, tak i toto dokládá tu skutečnost, že obžalovaný se dostatečně nevěnoval řízení. Taktéž z výpovědi dalších svědků je zřejmé, že tito v době, kdy dodávka s převráceným vozíkem tvořily překážku provozu v pravém jízdním pruhu, tak bez problémů toto vozidlo objeli vyhnutím se do levého jízdního pruhu a taktéž z kamerového záznamu umístěného na dálnici je zřejmé, že i osobní automobil jedoucí před obžalovaným se bez problému této překážce na pozemní komunikaci vyhnul vjetím do levého pruhu, avšak obžalovaný tak neučinil. Z videozáznamu je také patrné, že řidič, tedy obžalovaný, reagoval až na vlastní náraz tak, jak správně uvádí soud I. stupně. Krajský soud dospěl k závěru, že soud I. stupně správně vyhodnotil situaci tak, že obžalovaný se bez problémů mohl odstavené soupravě tvořené osobním autem a přívěsným vozíkem vyhnout, a to vjetím do levého jízdního pruhu, příp. i brzděním, neboť z dokazování zcela jednoznačně vyplynulo, že jak vozidlo jedoucí bezprostředně před obžalovaným, tak i jiná vozidla, která v předchozích osmi minutách projela kolem odstavených vozidel, se bezpečně vyhnula odstavené soupravě tím, že zavčas přejela do levého jízdního pruhu, což však obžalovaný neučinil. Je sice pravdivé tvrzení obžalovaného, že se kolem havarované soupravy pohybovali neoznačené osoby bez jakýchkoliv reflexních prvků přesto, že byla tma a snížená viditelnost. Toto však nemůže obžalovaného vyvinut, když nikdo z poškozených

obžalovanému náhle nevběhl do jízdy, a pokud by obžalovaný řádně se věnoval řízení a sledování situace před automobilem, pak by musel zahlédnout světa odstaveného automobilu, i když nevýrazná, a mohl se včas této překážce vyhnout tak, jak už bylo řečeno shora a jak učinila ostatní vozidla.

9. Na základě zjištěného skutkového stavu soud I. stupně k jednání obžalovaného přiřadil právní kvalifikaci, že se obžalovaný dopustil přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1 trestního zákoníku, když jinému z nedbalosti způsobil smrt. Zde musí odvolací soud poukázat na to, že obžalovanému mělo být kladeno za vinu, že porušil důležitou povinnost a to § 4 písm. a), § 5 odst. 1, písm. b) zákona číslo 361/2000 Sb. Obžalovaný se nechoval tak, aby svým jednáním neohrožoval život a zdraví jiných osob a dále nesplnil povinnost věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích, která je stanovena shora uvedenými ustanoveními. Zvláště za situace, že obžalovaný řídil jako profesionální řidič velký nákladní automobil, který je schopen způsobit mnohem větší škodu a následky než osobní automobil. Jednání obžalovaného tedy mělo být kvalifikováno dle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku, tedy, že porušil důležitou povinnost. Toto však již odvolací soud nemohl napravit, jelikož si nepodal odvolání státní zástupce (§ 259 odst. 4 tr. řádu).
10. Krajský soud nemá výhrady ani vůči uloženému trestu (vzhledem k tomu, že odvolání podal pouze obžalovaný), když obžalovaný byl ohrožen trestem odnětí svobody až na tři léta dle § 143 odst. 1 trestního zákoníku. Soud I. stupně při ukládání trestu přihlédl k polehčující okolnosti na straně obžalovaného, kterou je ta skutečnost, že se dosud nedopustil trestné činnosti, a proto uložení trestu v jedné třetině zákonné trestní sazby se jeví jako zcela přiměřené. Dle názoru odvolacího soudu však soud I. stupně ne zcela přihlédl k velice závažnému a tragickému následku, tedy ke smrti dvou osob. Trest odnětí svobody v trvání 12 měsíců měl být ukládán jako trest nepodmíněný, avšak vzhledem k tomu, že je zde absence odvolání státního zástupce, odvolací soud tento trest nemůže měnit a zpřísnovat, když ve smyslu § 259 odst. 4 trestního řádu v neprospěch obžalovaného může odvolací soud změnit napadený rozsudek jen na podkladě odvolání státního zástupce, jež bylo podáno v neprospěch obžalovaného. Soud I. stupně tento trest odnětí svobody podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání tří let, což je polovina zákonné trestní sazby dle § 82 odst. 1 trestního zákoníku, když trest odnětí svobody je možné podmíněně odložit na dobu v rozmezí od jednoho roku do pěti let. Vzhledem ke shora uvedenému podmíněně odložení výkonu trestu odnětí svobody na dobu tří let v žádném případě není nepřiměřeně přísné. Soud I. stupně dále uložil obžalovanému trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 16 měsíců, když zákon podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku umožňuje uložit tento trest v rozmezí od jednoho roku do deseti let, a pokud tedy byl tento trest uložen pouze v trvání šestnácti měsíců, jedná se spíše o velice mírný trest. Zde nemohl odvolací soud přehlédnout dále tu skutečnost, že soud I. stupně ukládal obžalovanému trest zákazu činnosti podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku, když od 1. 4. 2024 již nabyl účinnosti zákon č. 150/23 Sb. a trest zákazu činnosti je třeba ukládat nikoliv dle odstavce třetího ale dle odstavce čtvrtého trestního zákoníku. Dané pochybení soudu I. stupně však nemá žádný vliv na věcnou správnost předmětného výroku o uložení trestu zákazu činnosti (zejména, když zde bylo správně uvedeno ustanovení § 73 odst. 1 trestního zákoníku), a tudíž odvolací soud k nápravě tohoto pochybení nalézacího soudu nepřistoupil.
11. Vzhledem k tomu, že odvolací soud neshledal v postupu a rozhodnutí soudu I. stupně žádné pochybení (až na zákonné ustanovení ukládání trestu zákazu činnosti) a naopak se s rozhodnutím a odůvodněním soudu I. stupně převážně ztotožnil (až na to, že uložený trest neměl být podmíněně odkládán), bylo odvolání obžalovaného podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm.a), b)cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst.1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000,- Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 20. 11. 2024

JUDr. Hana Kleinová v. r.

předsedkyně senátu

Vypracoval:

JUDr. Aleš Dufek v. r.